

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 003652 13 Увп
Бања Лука, 05.11.2015. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија овог суда Смиљане Мрше предсједника вијећа, Страхине Ћурковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће Снежане Црнојевић као записничара, у управном спору по тужби Д. М. из З., Ул. ... (у даљем тексту: тужилац), против рјешења туженог Фонда за ... РС, Одјелења за ..., број 5024885622 од 4.1.2013. године, у предмету остваривања права по основу инвалидности, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 003652 13 У од 05.4.2013. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 05.11.2015. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против оспореног акта, ближе наведеног у уводу ове пресуде, којим је одбијена тужиочева жалба изјављена против рјешења Филијале Б. број горњи од 24.9.2012. године. Тим рјешењем је одбијен захтјев тужиоца за признање права на инвалидску пензију.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да су управни органи потпуно и правилно утврдили чињенично стање, јер је налазом, оцјеном и мишљењем Одјелења за оцјењивање радне способности у правом степену, а који налаз је потврђен налазом, оцјеном и мишљењем другостепеног органа вјештачења, утврђено да код тужиоца здравствено стање није умањило радну способност у толикој мјери да би постојао губитак радне способности, па да нису испуњени услови из члана 60. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 134/11 и 82/13 - у даљем тексту: Закон) за остваривање права на инвалидску пензију; да тужилац уз овај захтјев до доношења првостепеног рјешења, у смислу члана 118. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 13/02, 87/07 и 50/10 - у даљем тексту: ЗОУП) није поставио и захтјев за остваривање права на старосну пензију, па су и ти приговори тужбе одбијени уз напомену да тужилац такав захтјев може поставити увијек, уколико сматра да испуњава законске услове за остваривање права на старосну пензију.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац оспорава њену законитост из разлога повреде правила поступка како то произлази из садржаја захтјева. Истиче да је захтјев за остваривање права на старосну пензију поставио у жалби на првостепено рјешење и да је исти требао да размотри нижестепени суд, јер је управни поступак и онај који се води пред судом; да га је прегледала само лекар, а не

комисија, па да стога орган вјештачења није био правилно састављен. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужени је доставио списе предмета, а у одговору истиче да остаје код разлога образложења оспореног акта, те предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор туженог и списе предмета управног поступка и управног спора, на основу одредбе члана 39. Закон о управним споровима („Службени гласник РС“, број 109/05 и 63/11 – у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Из података списка произлази да је тужилац рођен 19.9.1946. године, да је захтјев поднио 3.7.2012. године и да је на дан оцјене радне способности (3.9.2012. године) имао 65 година, 11 мјесеци и 4 дана живота, да има 16 година пензијског стажа од чега 9 година у С., а остало у РС само учешће у ВРС и да се оцјена радне способности врши за послове НК- грађевински радник, налази се ван радног односа и први пут се цијени. Код тужиоца је констатована дијагноза *laesio nervi cochlearis bilateralis, bronchitis chronica, hipertensio arterialis*. Налазом, оцјеном и мишљењем Одјељења за ... ИНО-342/12 3.9.2012. године утврђено је да код тужиоца не постоји инвалидност јер је осигураник способан за све послове на општем тржишту радне снаге, па је првостепеним рјешењем одбијен захтјев тужиоца за остваривање права на инвалидску пензију.

С обзиром да се тужилац налази ван радног односа, то се оцјена радне способности врши у складу са одредбом члана 49. став 6. и 7. Закона, а то подразумијева потпуну неспособност за привређивање, па како је налазом, оцјеном и мишљењем органа вјештачења утврђено да код тужиоца постоји способност за привређивање, то је првостепени орган туженог одбио захтјев тужиоца за признавање права на инвалидску пензију. Тужени је у оспореном акту прихватио као правилно чињенично утврђење и правни став првостепеног органа туженог и жалбу одбио као неосновану. Пресудом нижестепеног суда одбијена је тужба и оснажен акт туженог.

И по оцјени овог суда побијана пресуда је правилна.

Одредбом члана 49. став 6. Закона је прописано да инвалидност код осигураника у добровољном осигурању постоји када се утврди да је, због трајних промјена у здравственом стању које се не могу отклонити лијечењем или медицинском рехабилитацијом, настала потпуна неспособност за привређивање, а ставом 7. овог члана је дефинисано да потпуна неспособност за привређивање постоји када лице, због врсте и тежине физичког или менталног оштећења или врсте и тежине психичке болести, није способно за обављање најједноставнијих послова.

Према томе, да би тужилац остварио право на инвалидску пензију мора бити од стране органа вјештачења, утврђена потпуна неспособност за привређивање. Међутим, како је налазом, оцјеном и мишљењем органа вјештачења утврђено да код тужиоца постоји способност за привређивање, онда

тузилац не испуњава услове из члана 49. став 6. и 7. Закона за признавање права на инвалидску пензију. Отуда, овај суд налази да су налаз и мишљење оба органа вјештачења у свему сачињени сагласно одредби члана 20. Правилника о оцјењивању радне способности („Службени гласник РС“, број 84/02,7/05, 29/08 и 41/10).

Навод тужиоца да је комисија била неправилно састављена, јер је оцјену инвалидитета вршио само један љекар, не стоји с обзиром да је и прописано да вјештачење врши љекар вјештак, а да је други љекар у улози контролора. Из налаза, оцјене и мишљења првостепеног органа вјештачења произлази да је љекар вјештак била др В. Л., а љекар контролор др М. К., а у другостепеном поступку је љекар вјештак била др М. О., а љекар контролор др З. П.

Приговор тужиоца да је тужени орган требао, у овој ситуацији, када га је одбио са захтјевом за признавање права на инвалидску пензију, одлучити о захтјеву за остваривање права на старосну пензију, не стоји, јер је одредбом члана 118. став 1. ЗОУП прописано да након покретања поступка, странка може до доношења првостепеног рјешења проширити првобитно постављени захтјев или умјесто ранијег захтјева поставити други, или уз већ постављени захтјев истаћи нови захтјев, без обзира на то да ли се проширени или измијењени захтјев заснива на истом правном основу под условом да се такав захтјев заснива на битно истом чињеничном основу.

Пошто је поступак у овој управној ствари покренут по захтјеву странке, то је тужени орган дужан да се креће у границама постављеног захтјева, а на страни је тужиоца могућност да у току првостепеног поступка, све до доношења првостепеног рјешења, измијени већ постављени захтјев или уз већ постављени захтјев постави нови захтјев. Из захтјева који је тужилац поднио 3.7.2012. године јасно произлази да тражи да се одлучи о праву на инвалидску пензију, па будући да уз овако истакнути захтјев није поставио и нови захтјев за признавање права на старосну пензију до доношења првостепеног рјешења, то је правилно нижестепени суд оцијенио да је истакнути приговор тужиоца неоснован.

Код таквог стања ствари, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди није остварен ниједан разлог из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, захтјев одбија као неоснован.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић